

Arrest

**nr. 57 374 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 26 juli 2010 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde vast dat aan verzoekster een visum werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten. Hij verzocht deze autoriteiten op 27 augustus 2010 om verzoekster over te nemen en verwees hierbij naar de artikelen 9.2 en 9.3 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 6 oktober 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 9 december 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van de Dublin-conventie er een akkoord tot overname werd bekomen met Italië, het land van overname.

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de controlearts (zie bijgevoegd medisch verslag van 24/11/2010 in bijgevoegde gesloten omslag) dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van overname aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van overname, met name Italië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een verwijzing naar het land van overname.

De controlearts stelt eveneens in haar verslag dat betrokkene kan reizen. Uit beschikbare medische gegevens blijkt niet dat hij momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen.

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Italië, het land van overname. Asielzoekers hebben er het recht om zich in te schrijven in het "Italian National Health System" en verkrijgen gezondheidszorg aan dezelfde voorwaarden en op gelijke grond als de Italiaanse onderdanen. Zodoende kunnen ze er beroep doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen. Betrokkene kan aldus rekenen op voldoende zorg voor haar medische noden. We kunnen ook nog opmerken dat betrokkene in het verleden een visum C heeft bekomen voor Italië.

Daarenboven kreeg Italië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Italië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 december 2010 ten aanzien van verzoekster tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG) en van de rechten van de verdediging.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoeker meent dat hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft tegen de weigeringsbeslissing van de DVZ.

Verzoeker stelt dat er zich een probleem voordoet op twee vlakken met name de termijn en de rechtsmacht van de RVV.

Verzoeker stelt dat art. 39 voornoemd geschonden is doordat de termijn om beroep in te stellen slechts 15 dagen is.

Verzoekster stelt dat art. 39 hem het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel verschaft.

Dat om te beoordelen of een rechtsmiddel effectief en daadwerkelijk is dient de termijn om beroep in te stellen voldoende te zijn ten einde hem in staat te stellen een beroep te kunnen instellen,

Dat dit niet zo is. Dat het weliswaar noodzakelijk is dat er een beroepstermijn wordt ingeschakeld doch verzoeker meent dat de termijn te kort is om een onderbouwd beroep te kunnen indienen. Verzoeker diens raadsman heeft pas kennis gekregen op 22 december van de bestreden beslissing.

Dat redelijkerwijze verzoekster minstens een termijn zou moeten hebben van één maand om zijn beroep te kunnen voorbereiden.

Dat om haar stelling te bekrachtigen verzoeker verwijst naar volgende arresten van het Europees Hof van Justitie.

Zie onder andere arrest 0-255/00 van 24 september 2002 van het Hof van Justitie, arrest 0-45/76 van 16 december 1976 van het Hof van Justitie.

Dat verzoekster verwijst naar het feit dat gelijkaardige procedures met name procedures inzake gezinshereniging welke ook handelen over verblijf in het kader van Europese richtlijnen de termijn één maand bedraagt.

Dat het Grondwettelijk Hof reeds moest vaststellen dat de termijn in volle rechtsmacht te kort is om beroep in te stellen.

Dat in tegenstrijd met het Gemeenschapsrecht het Grondwettelijk Hof het niet noodzakelijk vond om deze schending onmiddellijk te vernietigen.

Dat verzoeker meent dat zulks niet kan en de rechten van verdediging geschonden zijn. Het is niet omdat zij tijdig een beroep heeft kunnen indienen haar rechten van verdediging niet zijn geschonden.

Een langere termijn houdt uiteraard in dat zij haar beroep beter zou kunnen voorbereiden. Het gebrek aan een correcte termijn houdt per definitie een schending in van de rechten van verdediging.

Derhalve verzoekt zij de Raad volgende prejudiciële vraag te stellen.

“Voldoet een termijn van vijftien dagen om een beroep bedoeld in artikel 39 van Procedure richtlijn 2005/85 aan de vereisten van effectiviteit zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van justitie.”

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“In haar eerste middel werpt verzoekster een schending op van art. 39 van de richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Schending van de rechten van verdediging.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2005/85 werd omgezet in Belgisch recht d.m.v. het Koninklijk Besluit van 27.04.2007, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de rechtstreekse werking van deze richtlijn.

Artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 27.04.2007 bepaalt het volgende:

“Dit besluit zet onder meer de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, om in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat verzoekster zich in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 hoe dan ook niet dienstig kan beroepen op deze richtlijn die betrekking heeft op “de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus”. Deze richtlijn heeft enkel betrekking op de behandeling van asiolverzoeken, terwijl de in casu bestreden beslissing een beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreft.

Volledigheidshalve en in antwoord op verzoeksters concrete kritiek, laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek als zou een beroepstermijn van 15 dagen te kort zijn. In casu beschikte verzoekster over een beroepstermijn van 30 dagen. Zulks staat ook uitdrukkelijk vermeld in de in casu bestreden beslissing die op 09.12.2010 (en niet op 04.12.2010) aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

Er is dan ook geen reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.”

3.1.3. De Raad merkt op dat artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter

beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing aan verzoekster werd betekend op het ogenblik dat zij zich bevond in de kantoren van verweerder. Op de akte van kennisgeving staat immers de vermelding “*kennisname op 09/12/2010 op DVZ*”. Aangezien verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet en niet ter beschikking gesteld was van de regering, beschikte zij over een beroepstermijn van dertig dagen. In de akte van kennisgeving wordt dit trouwens uitdrukkelijk aangegeven.

De stelling van verzoekster dat zij niet kon beschikken over een beroepstermijn van dertig dagen en dat hierdoor artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG en de rechten van de verdediging geschonden zijn mist dan ook feitelijke grondslag.

In het licht van wat voorafgaat dient niet ingegaan te worden op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie – en niet aan het Grondwettelijk Hof, zoals verweerder verkeerdelijk aangeeft, nu dit rechtcollege slechts bevoegd is om wetten, decreten en ordonnanties te toetsen aan de Grondwet – omtrent de verenigbaarheid met artikel 39/57, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet met artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG, daar het antwoord op deze prejudiciële vraag niet onontbeerlijk om in casu uitspraak te doen. Overeenkomstig artikel 267, derde lid, van de geconsolideerde versie van het verdrag betreffende werking van de Europese Unie is de Raad bovendien slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*.” Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cortesio, C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie, overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de gevraagde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 25 van Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Zij betoogt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

In dit verband stelt zij wat volgt:

“Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter ongegrond werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een ongegrondheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in Italië. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het Italië (dus ook geen terugbetaling).

Wanneer er zou beslist worden tot een weigering van verblijf, en verwijdering van het grondgebied, dan kan er sprake zijn van een schending van artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens.

Deze stelt dat "eenieder recht heeft op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder inbegrepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil."

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar Italië is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Schending van artikel 13 EVRM in combinatie met art. 3 EVRM.

Verzoeker meent dat ook uit artikel 13 van het EVRM een kan afgeleid worden dat er sprake dient te zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Art. 13 garandeert effectieve nationale rechtsbescherming met betrekking tot de rechten neergelegd in het EVRM en heeft daarmee - net als artikel 14 EVRM - een accessoir (afhankelijk) karakter. Samen met artikel 1 EVRM (de algemene verzekeringsplicht) en artikel 35 EVRM (de verplichting effectieve nationale rechtsmiddelen uit te putten alvorens bij het EHRM te klagen) garandeert artikel 13 EVRM het subsidiaire karakter van het Straatsburgse toezicht.

Anders dan de letterlijke verdragstekst suggereert, is voor de toepasselijkheid van artikel 13 EVRM niet vereist dat al een schending van het samen ermee ingeroepen verdragsrecht is geconstateerd. Voldoende is een verdedigbare bewering ('arguable claim') dat sprake is van een schending van verdragsrechten.

Verzoeker meent dat hij effectief een "arguable claim" heeft. Dat zulks in elk geval kan afgeleid worden uit het feit dat de bestreden beslissing spreekt dat de aandoeningen beschouwd kunnen worden als een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit. Dat er derhalve sprake is van een arguable claim.

Dat de vraag of art. 3 EVRM geschonden zou zijn impliciet maar zeker werd afgewezen door de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag. Dat immers de beoordeling van de aanvraag door de RVV tot gevolg heeft dat verzoeker dient te terug te keren naar Italië of in België in de clandestiniteit moet verblijven. Dat er geen sprake is van een rechtsherstel. Dat beide een schending opleveren van art. 3 EVRM of minstens een arguable claim over een schending van art. 3 EVRM.

Dat het onmogelijk maken enige beoordeling van art. 3 EVRM te openen dat dient te gebeuren door de DVZ of de RVV. Dat indien zulks niet het geval zou zijn in elk geval art. 13 EVRM geschonden is.

Verzoeker meent dat een adequate rechtsbescherming verder gaat dan een loutere wettigheidcontrole. Daarbij valt op dat deze eisen kunnen variëren al naar gelang het recht dat in het geding is. Bij zeer fundamentele rechten (zoals het recht op leven en het folterverbod) worden zwaardere eisen gesteld aan de rechtsbescherming. Zo wordt er in zaken waarin het gaat om vermeende schendingen van artikel 2 (recht op leven) en artikel 3 (folterverbod) EVRM aangenomen dat uit deze artikelen al dan niet in combinatie met artikel 13 EVRM een (positieve) verplichting voor de nationale autoriteiten voortvloeit tot een grondig en effectief (feiten)onderzoek. Dat deze onderzoeksbevoegdheid eveneens dient te gelden voor de administratieve rechtbanken belast met de beoordeling van zulke zaken.

In het kader van artikel 13 EVRM volgt een ondergrens voor de rechterlijke toetsing uit de uitspraak in de zaak *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*. In deze zaak was een uitzetting van een vreemdeling op grond van het nationale veiligheidsbelang aan de orde als gevolg waarvan de betrokken rechter slechts een zeer beperkte toetsing kon verrichten. Hij had onvoldoende beschikking over de relevante feiten en het bewijsmateriaal. Ook kon hij niet zelfstandig toetsen of de betreffende persoon bij uitlevering het risico liep op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (folterverbod).

Volgens het Hof werd daarmee niet voldaan aan de vereisten van artikel 13 EVRM:

'153. In the present case, neither the advisory panel nor the courts could review the decision of the Home Secretary to deport Mr Chahal to India with reference solely to the question of risk, leaving aside national security considerations. On the contrary, the courts' approach was one of satisfying themselves that the Home Secretary had balanced the risk to Mr Chahal against the danger to national security (...). It follows from the above considerations that these cannot be considered effective remedies in respect of Mr Chahal's Article 3 complaint for the purposes of Article 13 of the Convention.'

De uitspraak van het EHRM in de zaak *Jabari t. Turkije* maakt duidelijk dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ('independent and rigorous') moeten toetsen of de uitzetting van een vreemdeling leidt tot het ontstaan van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

'50. In the Court's opinion, given the irreversible nature of the harm that might occur if the risk of torture or ill treatment alleged materialised and the importance which it attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires independent and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 and the possibility of suspending the implementation of the measure impugned. Since the Ankara Administrative Court failed in the circumstances to provide any of these safeguards, the Court is led to conclude that the judicial review proceedings relied on by the Government did not satisfy the requirements of Article 13.'

In de ontvankelijkheidsbeslissing in de zaak T.I. t. Verenigd Koninkrijk geeft het Hof een bruikbare samenvatting van zijn jurisprudentie terzake:

'The Court recalls that Article 13 of the Convention guarantees the availability at the national level of a remedy to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they might happen to be secured in the domestic legal order. (...) The scope of the obligation under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint under the Convention. Nor does the effectiveness of a remedy for the purposes of Article 13 depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant (...).

Assuming that the applicant's complaints disclosed an "arguable" claim for the purposes of Article 13 of the Convention, the Court notes that in previous cases it has found judicial review proceedings to be an effective remedy in relation to complaints raised under Article 3 in the contexts of deportation and extradition (...). In those cases, it was satisfied that English courts could effectively control the legality of executive discretion on substantive and procedural grounds and quash decisions as appropriate. It was also accepted that a court in the exercise of its powers of judicial review would have power to quash a decision to expel or deport an individual to a country where it was established that there was a serious risk of inhuman or degrading treatment on the ground that in all the circumstances of the case the decision was one that no reasonable Secretary of State could take. The Court finds no reason to differ in the present case. The applicant was able to challenge in judicial review proceedings the reasonableness of the Secretary of State's decision to issue a certificate to remove him to Germany pursuant to the arrangements reached under the Dublin Convention. His arguments concerning, inter alia, whether Germany could be regarded as a safe third country due to the authorities' approach to the burden of proof were considered by the Court of Appeal but rejected as unfounded. The recent case of Adnan, Subaskaran and Aitseguer also indicates that the English courts will take into account the way in which allegedly safe third countries comply with their obligations under the Geneva Convention in assessing whether the Secretary of State is entitled to order removal to such countries. In this respect, the examination of the English courts will go further than this Court, since under domestic law an applicant may claim a right to asylum which is not guaranteed by the European Convention of Human Rights. While the applicant relies on the Smith and Grady judgment, this concerned an area of discretionary policy in the armed forces where the threshold at which the courts could find the policy irrational was placed so high as to exclude any effective consideration of the key issues in the case. The Court is satisfied that in the present case the substance of the applicant's complaint under the Convention - whether the Secretary of State could order his removal to Germany - did fall within the scope of examination of the courts, which had the power to afford him the relief which he sought.'

Samengevat meent verzoeker dat zowel dat de RvV de schending op een mogelijke schending van art. 3 EVRM dient te weren en dit dient te blijken uit de motivering. Dat indien zulks niet het geval is meent verzoeker dat art. 13 EVRM geschonden is."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, zo o.m. art. 10 en 11 Grondwet en art. 2 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994. R.A.C.E. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 39.750. 18.6.1992. Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992. z.p.).

De verwerende partij laat het volgende gelden, en repliceert daarbij enkel op die aangevoerde schendingen van rechtsregels die worden 'toegelicht'.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.F. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993. Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is (zijn) toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

De overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ongegrond wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Verzoeksters vage en ongestaafe kritiek, dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Het is dan ook slechts ten overvloede, en in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere mening zou zijn toegedaan, dat de verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk met motieven werd omkleed.

(...)

Er dient (...) te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoeksters beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk gemotiveerd heeft waarom de medische aandoening(en) van verzoekster in casu geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals gewaarborgd door art. 3 EVRM. Verzoeksters kritiek dienaangaande kan bij gevolg niet worden aangenomen.

Ook waar verzoekster ongestaafe kritiek uit betreffende de toegankelijkheid van de medische zorgen, verwijst de verwerende partij naar de motieven van de bestreden beslissing waarover desbetreffend zeer concreet gemotiveerd wordt.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeksters zich beperkt tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens haar onredelijk zou zijn.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland.

De ambtenaar-geneesheer geeft duidelijk aan dat er in Italië wel degelijk een behandeling is voor de aandoeningen van verzoekster. Dienaangaande wordt uitdrukkelijk verwezen naar de informatie dd. 22.11.2010 afkomstig uit de geneesmiddelenbank van L'Agenzia Italiana del Farmaco en informatie dd. 22.11.2010 afkomstig van de Amerikaanse diplomatieke missie in Italië.

In de bestreden beslissing wordt tevens rekening gehouden met de financiering van de noodzakelijke medische zorgen nu blijkt dat asielzoekers er beroep kunnen doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen.

Verzoeksters vage en algemene beschouwingen kunnen aan het voorgaande uiteraard geen afbreuk doen. Zij brengen geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat de vaststellingen in de bestreden beslissing onjuist zouden zijn.

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel om na te gaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeksters beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Tot slot merkt de verwerende partij nog op dat verzoekster niet aantoont dat art. 3 EVRM geschonden zou zijn.

'Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM grote kamer, 27 mei 2008, N t. Verenigd Koninkrijk, § 42)."

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert

dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002. R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130.9.11.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing terdege ondersteunen.

In zoverre verzoeker zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l 'homme, Bruxelles 1990, p. 93.). en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoeker geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op art. 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, gezien deze bepaling geen directe werking heeft.”

3.2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft op grond van welke overwegingen deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers geduïd dat verzoekster in het kader van haar asielaanvraag dient te worden overgenomen door de Italiaanse autoriteiten en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een verwijzing naar het land van overname. Tevens wordt gemotiveerd dat de controlearts vaststelde dat verzoekster kan reizen en dat de behandeling en opvolging die verzoekster nodig heeft in Italië beschikbaar is. Ook wordt toegelicht dat asielzoekers in Italië een beroep kunnen doen op kosteloze medische verzorging en

dat zij gratis medicatie kunnen krijgen. Op basis van deze gegevens oordeelde verweerder dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat aangezien er een adequate behandeling mogelijk is in Italië en dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit deze motivering dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk onderzocht heeft of zij een reëel risico liep op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en dat de bestreden beslissing gestoeld is op onjuiste feiten, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat zij niemand heeft waarop zij kan terugvallen in Italië en beweert dat zij er niet in regel is met de ziektekostenverzekering. De bewering van verzoekster dat zij in Italië – net zoals in België, waar zij ondergebracht werd in een opvangcentrum – niemand heeft om op terug te vallen laat evenwel niet toe enige beoordelingsfout vast te stellen. Het gegeven dat een vreemdeling in een bepaald land niemand kent waarop hij kan terugvallen impliceert namelijk niet dat deze vreemdeling in dat land geen beroep zou kunnen doen op de overheid en de in dat land bestaande medische voorzieningen. Wat betreft haar stelling dat zij niet in regel is met de ziekteverzekering, moet allereerst worden benadrukt dat verzoekster een visum van de Italiaanse consulaire diensten kreeg en dat, conform artikel 15 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, een dergelijk visum enkel kan afgeleverd worden aan een vreemdeling die aantoonbaar in het bezit is van een toereikende en geldige medische reisverzekering. Verzoekster weerlegt met haar bewering voorts niet het door stukken onderbouwde standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat asielzoekers het recht hebben om zich in te schrijven in het *'Italian National Health System'* en gezondheidszorg kunnen genieten aan dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen.

Verzoekster stelt daarnaast dat haar medische situatie niet in aanmerking werd genomen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat wel rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster.

Met betrekking tot de stelling van verzoekster dat een terugkeer naar Italië moeilijk is *"omwille van de sociale banden en de psychologisch medische toestand die hiermee in verband staat"* kan enkel worden gesteld dat verzoekster er zelf voor opteerde om naar Italië te reizen aangezien zij een visum voor dat land aanvroeg en dat zij niet duidelijk maakt welke sociale banden zouden moeten in aanmerking genomen worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat de beschouwingen van verzoekster niet toelaten te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.2.3.4. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden heeft door haar geen verblijfsmachtiging toe te staan terwijl zij gezondheidsproblemen heeft aangetoond. In

voorliggende zaak heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid namelijk geverifieerd of verzoekster kon reizen en vastgesteld dat de medische zorgen die zij nodig heeft in het land waarheen zij zich dient te begeven, met name Italië, beschikbaar en toegankelijk zijn. Het feit dat verzoekster niet tot een verblijf in België gemachtigd wordt heeft dan ook niet tot gevolg dat haar recht op leven wordt miskend of dat zij onderworpen wordt aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er dient tevens op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

3.2.3.5. De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 is een beginselverklaring die geen rechtstreekse werking heeft in het Belgische recht, zodat de schending van artikel 25 ervan niet op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.018; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

3.2.3.6. Verzoekster zet voorts niet uiteen waarom zij van oordeel is dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn, zodat verweerder zich niet met kennis van zaken kan verdedigen en de Raad slechts kan gissen wat verzoekster bedoelt. Dit onderdeel van het middel dient derhalve als onontvankelijk beschouwd te worden.

3.2.3.7. Door een uiteenzetting te geven inzake de nood aan een effectief rechtsmiddel en de wijze waarop artikel 13 van het EVRM dient geïnterpreteerd te worden toont verzoekster daarnaast niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid door de bestreden beslissing te nemen een door dit verdrag beschermd recht heeft miskend. In zoverre verzoekster lijkt te willen aangeven dat verweerder heeft nagelaten een grondig en effectief feitenonderzoek te doen met betrekking tot de vraag of de weigering om verzoekster een verblijfsmachtiging toe te staan een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM tot gevolg kan hebben, kan slechts benadrukt worden dat uit de motivering van de bestreden beslissing zelf blijkt dat een grondig onderzoek gebeurde. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, alvorens de bestreden beslissing te nemen, het advies van een arts inwon en zich uitgebreid documenteerde omtrent de medische infrastructuur in Italië en de mogelijkheid voor asielzoekers om gebruik te maken van deze infrastructuur. Tevens moet worden geduimd dat de Raad in het raam van zijn annulatiebevoegdheid kan verifiëren of enige bepaling van het EVRM werd miskend en zo nodig de bestreden bestuursbeslissing vernietigen. Indien een bestuursbeslissing wordt vernietigd, dan moet het bestuur een nieuwe beslissing nemen, waarbij het gebonden is door de uitspraak van de Raad. Verzoekster kan daarom niet gevolgd worden in haar stelling dat een procedure voor de Raad geen adequate rechtsbescherming biedt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK